

RADNI ODNOSI

1. Ozljeda (smrt) pri obavljanju poslova premještanja bala staklene vune – zahtjev za naknadu imovinske i neimovinske štete.

Iz obrazloženja:

Predmet ovoga spora predstavlja zahtjev tužitelja za naknadu imovinske i neimovinske štete, a zbog pogibije na radu supruga, odnosno oca tužitelja.

U postupku suda prvog stupnja je utvrđeno, a koja utvrđenja je prihvatio i sud drugog stupnja, da je prednik tužitelja (pokojni) bio zaposlenik tuženika, upućen na rad u inozemstvo prema ugovoru o radu sklopljenog s tuženikom te da je 11. veljače 1999. na gradilištu u Italiji zadobio ozljedu na radu, na način da je pao s ljestava i pritom zadobio tešku tjelesnu ozljedu zbog koje je 12. veljače 1999. nastupila njegova smrt.

Utvrđeno je da je prednik tužitelja u trenutku zadobivanja ozljede, a prema nalogu neposrednog rukovoditelja, bio dužan zajedno s drugim radnikom tuženika obaviti posao premještanja bala staklene vune iz skladišta u prostor pod nadstrešnicom, koji se nalazi u blizini skladišta i to pomoću viličara te da je do ozljeđivanja tužitelja došlo prije nego što je s drugim radnikom započeo premještanje bale staklene vune. Utvrđeno je da je do ozljeđivanja tužitelja došlo u momentu kada se on penjao po ljestvama izvana po stražnjoj strani skladišta, a ne unutar kojeg je trebalo obaviti radni zadatak premještanja bala staklene vune.

Nadalje je utvrđeno da je svaki radnik navedenog gradilišta pa tako i prednik tužitelja slobodno mogao uzeti alat koji smatra da mu je potreban za obavljanje naloženih radnih zadataka te da je tako predmetnog dana i prednik tužitelja zadužio aluminijske ljestve, bušilicu, pilu i svrdlo za metal iz radionice tuženika, koja je cijeli dan otvorena i iz koje radnici mogu slobodno uzeti alat i ostale predmete za rad koji su im potrebni.

Utvrđeno je, nadalje, da radnicima pa tako niti predniku tužitelja prilikom davanja naloga za premještanje staklene vune iz skladišta nije bilo točno precizirano na koji će način i kojim sredstvima rada taj posao obaviti, osim što im je stavljen na raspolaganje viličar u odnosu na koji su se prednik tužitelja i drugi radnik trebali dogovoriti kako će posao izvršiti.

Naposljetku je utvrđeno da je prednik tužitelja u vrijeme nezgode na radu imao 26 godina radnog staža kod tuženika.

Slijedom takvih utvrđenja prvostupanjski sud zaključuje da je tuženik odgovoran za nastalu štetu tužitelju, jer da nisu ostvareni razlozi za oslobođenje tuženika od odgovornosti za štetu u smislu odredbe čl. 177. Zakona o obveznim odnosima (N.N., br. 53/91., 73/91., 3/94. i 7/96. – dalje u tekstu: ZOO). Nasuprot tome, drugostupanjski sud smatra da je do štete došlo radnjom samog prednika tužitelja, odnosno oštećenika jer da je on predmetne zgrade pao s ljestava koje mu nisu bile potrebne za obavljanje posla premještanja bala staklene vune iz skladišta pod nadstrešnicu.

Zbog toga drugostupanjski sud preinačava prvostupanjsku presudu u dosuđujućem dijelu i odbija tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane.

Protiv pravomoćne presude suda drugog stupnja tužitelj izjavljuje reviziju pozivajući se na revizijske razloge pogrešne primjene materijalnog prava te predlaže da se odbije žalba tuženika i presuda suda prvog stupnja potvrdi. Podredno tužitelj predlaže da se revizija prihvati i nižestupanjske presude ukinu te predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje uz nadoknadu troškova revizije.

Revizijski sud smatra kako se ne može prihvatiti pravni zaključak drugostupanjskog suda, odnosno smatra kako je isti prilikom preinačenja prvostupanjske presude pogrešno primijenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan.

I prema stajalištu revizijskog suda poslove koje je obavljao prednik tužitelja uz uporabu viličara, ali i aluminijskih ljestvi, ima se smatrati opasnom djelatnošću, a predmetne ljestve i opasnom stvari pa u tom smislu postoji odgovornost tuženika prema načelu uzročnosti (objektivna odgovornost) na temelju čl. 173. ZOO-a i čl. 15. Zakona o zaštiti na radu (N.N., br. 59/96. i 94/96. – dalje: ZZR).

Prema odredbi čl. 15. ZZR-a poslodavac odgovara radniku za štetu koju on pretrpi na radu prema općim propisima obveznog prava.

Odredbom čl. 173. ZOO-a, koji je opći propis u primjeni na konkretni slučaj, propisano je da se šteta nastala u svezi s opasnom stvari, odnosno opasnom djelatnošću, smatra da potječe od te stvari, odnosno djelatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok štete.

Odredbom čl. 174. st. 1. i 2. ZOO-a propisano je da za štetu od opasne stvari odgovara njezin imalac, a za štetu od opasne djelatnosti odgovara osoba koja se njome bavi, time da se imaoem stvari smatra vlasnik stvari te društveno-pravna osoba koja ima pravo raspolaganja, odnosno kojoj je stvar dana na privremeno korištenje.

Odredbom čl. 175. ZOO-a propisano je da ako je imaoem oduzeta opasna stvar na protupravan način, za štetu koja od nje potječe ne odgovara on, nego onaj koji mu je oduzeo opasnu stvar, ako imalac za to nije odgovoran.

Prema tome, slijedom navedenih zakonskih odredbi tuženik odgovara za štetu oštećeniku, tj. svojem radniku već samom činjenicom prouzrokovanja štete zbog toga što je do štete došlo od opasne stvari, tuženika, a opasna stvar, tj. predmetne aluminijske ljestve nisu u posjed prednika tužitelja došle na protupravan način jer je on navedene ljestve zadužio za obavljanje radnih zadataka kod tuženika.

Prema odredbi čl. 177. st. 2. ZOO-a proizlazi da se imalac stvari oslobađa odgovornosti ako dokaže, između ostalog, da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti.

Drugostupanjski sud pogrešno smatra da je predmetna šteta nastala isključivo radnjom oštećenika. Naime, ne može se radnja oštećenika u konkretnom slučaju svoditi samo na puko uzimanje ljestvi i njihovu uporabu, s tvrdnjom da mu ljestve nisu bile potrebne za obavljanje poslova premještanja bala staklene vune iz skladišta u prostor izvan skladišta pod nadstrešnicu.

Naime, utvrđeno je da se prednik tužitelja nije koristio nekim sredstvom rada koje bi bilo apsolutno neprimjereno onim radnim zadacima koje je on obavljao za tuženika. Prednik tužitelja je ljestve zadužio i koristio i inače zajedno s ostalim alatom kojeg je zaduživao za obavljanje različitih radnih zadataka za tuženika. Prednik tužitelja bio je slobodan u organizaciji načina izvršenja povjerenih mu zadataka, zbog čega je on bio slobodan i u izboru odgovarajućih sredstava rada za izvršenje pojedinih zadataka.

Odlučno za odgovornost tuženika za nastalu štetu tužiteljima jest utvrđena činjenica da je prednik tužitelja pao s ljestvi i nastradao unutar radnog prostora u radno vrijeme, a predmetne ljestve slobodno je zadužio s ostalim alatom za izvršenje poslova za tuženika, jer tuženik nije dokazao da je prednik tužitelja pao s ljestvi i nastradao prilikom izvršavanja neke radnje koja ne bi imala nikakve veze s poslovima koje je on inače obavljao u izvršenju radnih naloga za tuženika. Je li u konkretnom slučaju korištenje ljestvi bilo neophodno za izvršenje i trenutnog radnog zadatka premještanja bala staklene vune zato nije odlučno jer tuženik nije dokazao da bi prednik tužitelja

ljestve koristio protupravno u izvršenju nekog posla koji nije imao veze s radnim zadacima koje je on obavljao za tuženika. Razlog za ekskulpaciju tuženika treba dokazati jer se on ne može pretpostavljati. Zato nije u konkretnom slučaju odlučno da li je za premještanje staklene vune bilo nužno korištenje, pored ostalog, i ljestvi tuženika.

Tuženik je stoga, a suprotno pobijanoj presudi, u obvezi naknade štete pozivom na odredbu čl. 15. ZZR-a u svezi sa čl. 173., 174., 175. i 177. ZOO-a jer je šteta posljedica štetnog događaja na radu pri uporabi opasnog sredstva.

Zbog pogrešnog pravnog stajališta drugostupanskog suda taj se sud nije bavio osnovanošću i visinom pojedinih zahtjeva, zbog čega nisu postojali uvjeti za preinačenje drugostupanske presude.

Valjalo je stoga iz navedenih razloga prihvaćanjem revizije tužitelja, ukinuti drugostupansku presudu i predmet vratiti tom sudu na ponovno suđenje pozivom na odredbu iz čl. 395. st. 2. ZPP-a.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev. 1298/2008-2 od 15.4.2009.

2. Ozljeda na radu – zahtjev za naknadu štete.

Iz obrazloženja:

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete koju je tužitelj pretrpio na radu kod tuženika - poslodavca.

U prvostupanskom postupku utvrđeno je:

- da je tužitelj na radu prilikom obavljanja posla na radnom stroju u prostoru automehaničarske radionice zadobio tešku tjelesnu ozljedu - frakturu desnog stopala,
- da je tužitelj dobio nalog od pretpostavljenog da odvoji košaru rovokopača od rovokopača, a što je zahtijevalo odvajanje hidrauličnih spojnica kojima je povezana košara s rovokopačem,
- da je, da bi se te spojnice mogle odvojiti, prethodno potrebno rasteretiti hidrauličnu spojnicu, a da je tužitelj dobio kao ispmoć radnika K. P.,

- da je tužitelj prema dokumentaciji osposobljen za automehaničara, a da je K. P. osposobljen za obavljanje poslova strojara, odnosno rukovatelja radnim strojevima,
- da je odvajanje hidrauličnih spojnica moguće jedino obaviti kada su iste potpuno rasterećene, odnosno kada je stroj ugašen i kada motor ne radi, a košara je spuštena na tlo,
- da je prije nego li se ova radnja obavi strogo zabranjeno kretanje ili stajanje u prostoru između rovokopača i košare, a ovaj dio posla da se obavlja iz prostora kabine rovokopača u kojem se nalaze sve komande za rukovanje strojem, a za što je bio zadužen K. P., kao osposobljeni strojar,
- da se iz kabine vozila ne može vidjeti je li košara spuštena do tla u potpunosti ili ne, ali da na rovokopaču i košari postoje oznake po kojima se može vidjeti u kojoj poziciji je košara,
- da bi košara bila potpuno na tlu, oznake i na rovokopaču i na košari moraju pokazivati nulti položaj te da se nakon te provjere može sa sigurnošću znati je li košara potpuno spuštena na tlo ili ne,
- da se tek po toj provjeri može pristupiti u prostor između rovokopača i košare,
- da tužitelj i K. P. nisu poštovali navedenu proceduru, već su vizualnom procjenom položaja košare, bez kontrole oznaka na rovokopaču i košari zaključili da je košara spuštena na tlo do kraja,
- da je tužitelj prije nego što je košara potpuno sjela na tlo ušao u međuprostor između rovokopača i košare, a u međuvremenu da je košara sjela do kraja i pritisnula
- stopalo desne noge tužitelja,
- da je tužitelj s tla mogao vidjeti samo oznaku na košari,
- da ni tužitelj ni K. P. nisu znali čemu te oznake služe, odnosno da nisu dobili upute za rad na tom stroju, prije obavljanja same radnje,
- da nije postojala dobra komunikacija između oba radnika jer je prije odvajanja ovih spojki po tužitelju strojar K. P. trebao ručicom spustiti košaru do kraja na tlo, pre-

kontrolirati je li na oznakama, i to kako na rovokopaču, tako i na košari, nulti položaj te tek nakon tako izvršene kontrole ugasiti motor stroja, da bi tužitelj ušao u među-prostor,

- da je K. P. prvi puta radio na ovom stroju te da ni njemu ni tužitelju prije konkretnog rada na stroju nisu dana upute, i to kako pismena, tako ni usmena, a posebno da im nije dana uputa o prisutnosti navedenih oznaka na samom stroju i košari stroja,
- da je oznaka na košari koju je tužitelj mogao vidjeti samo s tla bila teško uočljiva,
- da su prema nalazu Državnog inspektorata u pogledu stručne osposobljenosti K. P. i tužitelja te u pogledu njihove zaštite, odnosno korištenja zaštitnih sredstava, poštovane sve mjere u skladu sa Zakonom o zaštiti na radu, odnosno da je tuženik ispunio sve Zakonom o zaštiti na radu propisane uvjete za obavljanje ovakvog posla na siguran način,
- da je K. P. bio ovlašten upravljati strojem,
- da je u spisu Državnog inspektorata i u zapisniku o inspekcijskom nadzoru navedeno da nisu utvrđene nikakve nepravilnosti od strane tuženika,
- da je odbijen prijedlog tuženika za provođenje strojarskog vještačenja po novom vještaku, kao nepotreban.

Prvostupanjski je sud na temelju navedenih utvrđenja, primjenom odredbe čl. 103. Zakona o radu (N.N., br. 149/09. i 61/11. – dalje u tekstu: ZOR), te čl. 1063., čl. 1064., čl. 1067. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (N.N., br. 35/05., 41/08., 125/11. – dalje u tekstu: ZOO), cijeneći da je tuženik kao poslodavac mogao predvidjeti ovakav način postupanja radnika kojima je dao određene zadatke, a bez konkretnih uputa, zaključio da je za nastalu štetu isključivo odgovoran upravo tuženik.

Drugostupanjski sud u cijelosti je prihvatio činjenično utvrđenje suda prvog stupnja i primjenu materijalnog prava u odnosu na odgovornost tuženika za nastanak štetnog događaja te je primjenom odredbe čl. 375. st. 5. Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 88/08. i 123/08., 57/11.,

148/11., 25/13., 89/14. – dalje u tekstu: ZPP), potvrdio prvostupanjsku presudu.

Protiv drugostupanjske presude tuženik je podnio reviziju pozivom na čl. 382. st. 1. t. 1. ZPP-a, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predložio je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske (revizijskom sudu) prihvatiti reviziju i ukinuti drugostupanjsku presudu i predmet vratiti drugostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje pred izmijenjeno vijeće.

Prema odredbi čl. 392.a ZPP-a, koji se u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbe čl. 117. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 70/19.), revizijski sud je ispitao pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i u granicama razloga navedenih u reviziji.

Suprotno tvrdnji revidenta prema mišljenju revizijskog suda u postupku koji je prethodio reviziji nije počinjena bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Drugostupanjska presuda ne proturječi samoj sebi i stanju spisa, a u obrazloženju presude navedeni su jasni, razumljivi i neproturječni razlozi o odlučnim činjenicama, koji imaju podlogu u utvrđenom činjeničnom stanju te presuda ne sadrži proturječnosti zbog kojih se njezina pravilnost i zakonitost ne bi mogla ispitati, jer su i po ovome sudu izneseni jasni i prihvatljivi razlozi zbog čega je odbijen dokazni prijedlog tuženika i zbog provođenja ponovne rekonstrukcije događaja na licu mjesta uz sudjelovanje drugog ovlaštenog sudskog vještaka.

Nije počinjena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a zato što je sud odbio prijedloge tuženika za provođenje novog vještačenja, niti ponovnog saslušanja pojedinih svjedoka, jer u skladu s odredbom čl. 220. st. 2. ZPP-a sud odlučuje koje će od predloženih dokaza izvesti zbog utvrđivanja odlučnih činjenica. Dakle, sud nije dužan prihvatiti sve prijedloge stranaka u pogledu izvođenja dokaza, već samo one koje sud smatra potrebnim za utvrđenje odlučnih činjenica. Time što nije prihvatio neki dokazni prijedlog sud ne čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka niti mu je time što je sud odbio provođenje novih vještačenja onemogućio raspravljanje u postupku, jer je tuženik

imao mogućnosti isticati prigovore, kako pisano tako i usmeno, na ročištima te na ročištima postavljati pitanja vještacima i svjedocima.

U odnosu na revizijske navode tuženika koji se iscrpljuju u osporavanju utvrđenog činjeničnog stanja i davanju vlastite ocjene provedenih dokaza, valja reći da prema odredbi čl. 385. st. 1. ZPP-a nije dopušteno podnijeti reviziju zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Stoga revizijski sud ovakve revizijske navode tuženika nije mogao ispitivati niti uzeti u razmatranje njegove činjenične navode iznesene tek u reviziji.

Tuženik pogrešnu primjenu materijalnog prava nalazi u neprimjeni odredbe čl. 79. st. 2. Zakona o zaštiti na radu (N.N., br. 59/96., 94/96., 114/03., 86/08., 75/09. – dalje u tekstu: ZZR), prema kojoj je tužitelj bio dužan uložiti pojačanu pažnju prilikom rada na opasnom sredstvu rada kako bi spriječio mogući nastanak ozljede. Bio je dužan od poslodavca zatražiti upute o radu, ako nije bio siguran na koji način treba pristupiti poslu ili čak odbiti obavljanje posla ako mu to ne bi bilo omogućeno. Životnim i logičnim smatra da je tužitelj isključivo odgovoran za nastanak štete ili da je barem pridonio nastanku štete.

Prema odredbi čl. 103. ZOR-a, ako radnik pretrpi štetu na radu ili u svezi s radom, poslodavac je radniku dužan nadoknaditi štetu po općim propisima obveznog prava, dok prema odredbi čl. 15. st. 1. ZZR-a poslodavac odgovara radniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću i bolešću u svezi s radom prema načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava. Stavkom 2. istog članka propisano je da se iznimno od stavka 1. poslodavac može osloboditi odgovornosti ili se njegova odgovornost može ograničiti, ako se radi o događajima nastalim zbog izvanrednih i nepredvidivih okolnosti, odnosno više sile, a na koje poslodavac unatoč njegovoj dužnoj pažnji nije mogao utjecati.

Iz navedene zakonske odredbe, koja je u odnosu na opće obveznopravne propise specijalne prirode, nije isključena primjena općih propisa obveznog prava pa se tako u konkretnom slučaju, kada specijalni propis nije potpuno riješio pitanje objektivne odgovornosti poslodavca, odnosno kada u njemu nisu sadržana cjelovita pravila o

oslobođenju odgovornosti poslodavca, odnosno o ograničenju njegove odgovornosti, moraju primijeniti opće odredbe o oslobođenju od odgovornosti iz čl. 1067. ZOO-a. To znači da se poslodavac može potpuno ili djelomično osloboditi odgovornosti ne samo zbog izvanrednih i nepredvidivih okolnosti, odnosno više sile, na koje unatoč njegovoj dužnoj pažnji nije mogao utjecati, već i ako dokaže da je šteta nastala isključivo ili djelomično radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći, niti otkloniti.

Prema odredbi čl. 44. st. 1. ZZR-a poslodavac je dužan proces rada tako planirati, pripremiti i provoditi da se osigura što djelotvornija zaštita zaposlenika te da se osigura djelotvorna zaštita okoliša. S tim u svezi poslodavac je dužan razraditi tehnologiju rada s elementima sigurnosti te uzimajući u obzir organizacijske, tehničke i osobne čimbenike izraditi upute na hrvatskom jeziku.

Odredbom čl. 77. st. 1. ZZR-a određeno je da je zaposlenik dužan obavljati poslove dužnom pozornošću u skladu s pravilima zaštite na radu propisanim odredbama ovoga Zakona, propisima donesenim na temelju njega, drugim propisima, uputama poslodavca, odnosno njegovih ovlaštenika i uputama proizvođača strojeva i uređaja, osobnih zaštitnih sredstava i radnih tvari, dok je st. 3. iste odredbe propisana pretpostavlja prema kojoj se smatra da zaposlenik radi dužnom pozornošću kada poslove obavlja prema sljedećem postupku:

- prije početka rada pregleda mjesto rada te o eventualno uočenim nedostacima izvijesti poslodavca ili njegovog ovlaštenika,
- posao obavlja u skladu s pravilima struke, uputama proizvođača strojeva i uređaja, osobnih zaštitnih sredstava i radnih tvari te uputama poslodavca ili njegovog ovlaštenika,
- pri radu koristi propisana osobna zaštitna sredstva i opremu,
- prije napuštanja mjesta rada ostavi sredstva rada u takvom stanju da ne ugrožavaju druge zaposlenike i sredstva rada.

Prema odredbi čl. 1064. ZOO-a, za štetu od opasne stvari odgovara njezin vlasnik, a za štetu

od opasne djelatnosti osoba koja se njome bavi. Vlasnik ove opasne stvari, odnosno predmetnog stroja na kojem se dogodila nesreća, a koja je prozurokovala ozljede tužitelja, je upravo tuženik.

Prema odredbi čl. 1067. st. 1. ZOO-a vlasnik se oslobađa odgovornosti ako dokaže da šteta potječe od nekog nepredvidivog uzroka koji se nalazio izvan stvari, a koji se nije mogao spriječiti, izbjeći ili otkloniti, a prema st. 2. te odredbe, vlasnik stvari oslobađa se odgovornosti i ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći, niti otkloniti.

S tim u vezi, prema shvaćanju revizijskog suda, nižestupanjski sudovi prilikom utvrđivanja odgovornosti tuženika i eventualnog doprinosa tužitelja nastanku štete nisu u dovoljnoj mjeri cijenili sljedeće činjenice:

- da je K. P. bio osposobljen za obavljanje poslova strojara, odnosno rukovatelja radnim strojevima,
- da tužitelj i K. P. nisu poštovali proceduru obavljanja predmetnog posla, već su vizualnom procjenom položaja košare, bez kontrole oznaka na rovakopaču i košari, zaključili da je košara spuštena na tlo do kraja,
- da nije postojala dobra komunikacija između oba radnika,
- da su prema nalazu Državnog inspektorata u pogledu stručne osposobljenosti K. P. i tužitelja i u pogledu korištenja osobnih zaštitnih sredstava, poštovane sve mjere prema ZZR-u, odnosno da je tuženik ispunio sve Zakonom o zaštiti na radu propisane uvjete za obavljanje ovakvog posla na siguran način.

Imajući u vidu činjenicu da je tužitelj osposobljen za obavljanje posla za koji je bio zadužen,

a posebno da je i ranije radio tu vrstu poslova, u skladu sa spomenutom odredbom čl. 77. st. 1. ZZR-a, ako je smatrao da nije u dovoljnoj mjeri osposobljen za obavljanje povjerenog mu posla, trebao je prije početka rada o eventualno uočnim nedostacima u planiranju procesa rada (čl. 44. ZZR-a) obavijestiti poslodavca ili njegovog ovlaštenika i tražiti upute za sigurno obavljanje posla, a u slučaju da mu se to ne osigura odbiti raditi na stroju. S obzirom na dužinu vremena (preko 22 godine) rada na poslovima na kojima je ozlijeđen, po shvaćanju revizijskog suda sigurno je mogao i morao biti svjestan rizika predmetnog posla i opasnosti rada koje su mu u tom slučaju prijetile, tim više što iz priloženih fotografija predmetnog stroja proizlazi da na stroju postoji jasno vidljivo "upozorenje" kojim je "zabranjeno zadržavanje unutar radnog prostora stroja".

U tim okolnostima, a prema svemu navedenom, ne može se govoriti o isključivoj odgovornosti poslodavca jer je i tužitelj svojim neodgovornim i neprimjerenim ponašanjem pridonio nastanku predmetne nezgode. Naprosto nije životno ni logično pa time ni prihvatljivo ponašanje tužitelja da drži nogu ispod košare rovakopača prije nego se stroj ugasi i prije nego se košara spusti na zemlju, jer je jedino u toj situaciji tužitelj mogao na siguran način pristupiti obavljanju radnje za koju je bio zadužen. To i iz razloga što je mogao i trebao od poslodavca tražiti uputu za obavljanje posla na siguran način ako je smatrao da nema dovoljno znanja o tome.

Slijedom navedenog, revizijski sud ocijenio je reviziju tuženika osnovanom, a pravno shvaćanje nižestupanjskih sudova o tuženikovoju potpunoj odgovornosti pogrešno, jer je tužitelj prema shvaćanju revizijskog suda pridonio nastanku predmetne nezgode, a time i pričinjene mu štete u omjeru od 30 %.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, rev. 345/2019-2 od 25.10.2022.

*Ivan Petrošević, dipl. iur.
Fakultet strojarstva i brodogradnje, Zagreb*